

Rapport

Klacht

Ten aanzien van het regionale politiekorps Midden en West Brabant:

Verzoeker klaagt over de wijze waarop een ambtenaar van het regionale politiekorps Midden en West Brabant jegens hem is opgetreden. Verzoeker klaagt er met name over dat deze ambtenaar in zijn vrije tijd, onder verwijzing naar het feit dat hij politieambtenaar is, er bij stewards en/of politieambtenaren in het voetbalstadion de Arena, op heeft aangedrongen over te gaan tot aanhouding van verzoeker wegens (eenvoudige) mishandeling van zijn zoon, terwijl eerder zo'n verzoek door twee andere politieambtenaren was afgewezen.

Ten aanzien van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland:

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland hem op 22 februari 2006 hebben aangehouden op verdenking van (eenvoudige) mishandeling.

Ten aanzien van het arrondissementsparket te Amsterdam:

Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde officier van justitie te Amsterdam aan ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op 22 februari 2006 een bevel tot zijn aanhouding heeft afgegeven.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker was op 22 februari 2006 als toeschouwer aanwezig bij een voetbalwedstrijd van Ajax in de Amsterdam Arena.

Voorafgaand aan de wedstrijd had verzoeker een café bezocht in de binnenstad van Amsterdam. In het café waren ook aanwezig de heer V. uit Tilburg en diens zoon V. junior.

Op enig moment ontstond er een handgemeen tussen verzoeker en V. junior. Deze heeft vervolgens zijn vader gemeld dat verzoeker hem had mishandeld.

V. heeft daarop het café verlaten en heeft zich bij twee buiten het café opgestelde politieambtenaren (X1 en X2) gemeld en hun verzocht verzoeker aan te houden vanwege de mishandeling van zijn zoon. Nadat politieambtenaar X1 verzoeker hierover had aangesproken, liet X1 V. weten dat zij verzoeker niet zouden aanhouden. Hierop ontstond een twistgesprek. V. heeft zich gedurende het gesprek met de beide politieambtenaren voorgesteld als collega en dit met zijn politielegitimatiebewijs aangetoond. Nadat V. had vernomen dat verzoeker niet zou worden aangehouden, heeft hij zich weer bij zijn

gezelschap binnen in het café gevoegd. Korte tijd later is V. samen met zijn gezelschap van daaruit naar het stadion vertrokken.

Enkele uren later zag V. in het stadion verzoeker toevallig terug doordat verzoeker een zitplaats in de onmiddellijke nabijheid had. V. heeft daarop via een steward de in het stadion aanwezige politie benaderd en meegedeeld dat verzoeker eerder die dag zijn zoon had mishandeld. Na overleg met een officier van justitie heeft de politie vervolgens verzoeker omstreeks 22.00 uur aangehouden.

Na te zijn verhoord is verzoeker op 23 februari 2006 omstreeks 14.00 uur in vrijheid gesteld.

Verzoeker heeft op 28 februari 2006 zich schriftelijk beklagd bij de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland over de aanhouding en de afhandeling ervan.

Op advies van de regionale klachtencommissie verklaarde de korpsbeheerder bij brief van 15 januari 2007 verzoekers klacht over de aanhouding niet gegrond. De klachten over de beslissing tot voorlopige hechtenis, over de bejegening door politieambtenaren en over het niet tijdig oproepen van een arts achtte de korpsbeheerder wel gegrond. Deze laatste drie onderdelen zijn daarop niet in onderzoek genomen door de Nationale ombudsman en komen daarom hier niet verder aan de orde.

Ook adviseerde de klachtencommissie de korpsbeheerder om het klachtdossier ter beschikking te stellen van de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant opdat deze onderzoek kon laten doen naar de rol van V. bij de gebeurtenissen op 22 februari 2006. Ook dit onderdeel van het advies heeft de korpsbeheerder overgenomen.

Bij brief van 18 juli 2006 deelde de officier van justitie verzoeker mee dat was besloten om geen (verdere) strafvervolgning tegen hem in te stellen omdat het onderzoek onvoldoende bewijs voor vervolging had opgeleverd.

Verzoeker wendde zich vervolgens bij brief van 23 februari 2007 tot de Nationale ombudsman. In deze brief beklagde verzoeker zich erover dat de aanhouding door de korpsbeheerder als terecht was aangemerkt ondanks het feit dat hij als gevolg van gebrek aan bewijs was vrijgesproken (verzoeker bedoelt: niet was vervolgd; N.o.) en de aanhouding was gebeurd op initiatief van een dronken politieambtenaar.

Bij brief van 19 juni 2007 liet de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland weten dat V. zijn lijnchef direct na het voorval hierover had geïnformeerd. Ook liet de korpsbeheerder weten dat nu het gedrag van V. geen onderdeel uitmaakt van de klacht van de heer S., hij het niet opportuun acht om verdere mededelingen te doen over het resultaat van het gesprek tussen V. en diens lijnchef.

I. Ten aanzien van het regionale politiekorps Midden en West Brabant

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat V., een ambtenaar van het regionale politiekorps Midden en West Brabant in zijn vrije tijd, onder verwijzing naar het feit dat hij politieambtenaar is, er bij stewards en/of politieambtenaren in het voetbalstadion de Arena, op heeft aangedrongen over te gaan tot aanhouding van verzoeker wegens (eenvoudige) mishandeling van zijn zoon, terwijl eerder zo'n verzoek door twee andere politieambtenaren was afgewezen.

2. De heer V. heeft op 15 oktober 2007 in het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman onder meer het volgende verklaard:

"Op een gegeven moment ging (...) mijn zoon naar de wc (van het café in Amsterdam; N.o.). Omdat ook op dat moment de wc bezet was, wachtte mijn zoon in het voorhalletje op zijn beurt. Na korte tijd kwam de wc vrij. Toen bleek dat het verzoeker was op wie mijn zoon had moeten wachten. Verzoeker vroeg mijn zoon of hij niet buiten het halletje had kunnen wachten. De reactie daarop van mijn zoon beviel verzoeker kennelijk niet, want hij gaf mijn zoon direct een klap op zijn oog.

Mijn zoon is daarop direct naar ons toegekomen om zijn verhaal te doen. Op dat moment ziet hij verzoeker staan, stapt op hem af en spreekt hem aan. Mijn zoon werd op een gegeven ogenblik tijdens het gesprek door een man die naast verzoeker stond bij zijn keel gegrepen en verzoeker gaf mijn zoon nog een aantal klappen in het gezicht en knietjes tegen het lichaam. Ik wilde daarop tussen beide komen, maar de café-eigenaar trok mij bij verzoeker weg.

Ik ben toen het café uitgelopen. Mijn zoon kwam later naar buiten. Buiten het café trof ik een aantal dienders aan. Ik heb een van hen aangesproken over hetgeen binnen was voorgevallen. Ik heb hem gevraagd wat hij hieraan wilde doen. Mij werd medegedeeld dat hij hier niets aan deed. Vervolgens heb ik hem gevraagd, als hij op een verzoek van een burger en vader zo reageert, hoe wordt er dan gereageerd als een collega een dergelijk verhaal/verzoek vertelt/doet. De Amsterdamse collega deelde toen mede: 'Hoe dat zo.' Hij reageerde daarop met op te merken dat iedereen dat wel kan zeggen. Pas toen heb ik mijn politielegitimatiebewijs aan hem getoond.

De collega was niet bereid de aangifte van mijn zoon op te nemen. Daarvoor verwees hij ons naar het bureau dat enkele grachten verderop zat.

Al met al heb ik geen goed woord over voor de opstelling van deze collega.

Omdat ons groepje gebruik maakte van een groepskaart voor het openbaar vervoer heb ik er toen voor gekozen om de groep niet te verlaten voor het doen van aangifte. Wij zijn

daarop met de andere vier met de metro vanuit de stad naar het stadion gegaan.

Ik wil nog zeggen dat mijn zoon door de klappen die verzoeker hem heeft gegeven een zwelling onder zijn oog heeft opgelopen en een contactlens is kwijtgeraakt.

Nadat wij een minuut of tien op onze plaatsen in het stadion zaten, arriveerde ook verzoeker bij zijn plaats, die toevallig heel dicht bij die van ons was. Hij werd vergezeld door de man die eerder in het café mijn zoon bij zijn keel had gegrepen.

Mijn zoon en een van mijn vrienden wilden naar hen toe om verhaal te halen. Ik heb ze daar van weerhouden door hen duidelijk te maken dat we deze zaak op de daarvoor geëigende weg moesten aanpakken.

Ik ben toen meteen van mijn plaats opgestaan en ben naar de ring gegaan en heb daar een suppoost aangesproken. Deze heeft mij aangehoord en om politieassistentie gevraagd. Al heel snel voegde zich een brigadier bij ons. Ik heb toen nogmaals nauwkeurig verteld wat er eerder die middag in en buiten het café op het Rembrandtsplein was voorgevallen. Ook heb ik toen aangewezen waar verzoeker was gaan zitten. De brigadier heeft vervolgens contact opgenomen met een officier van justitie en ik ben naar mijn plaats teruggekeerd.

Kort daarna kwam de brigadier naar mij toe. Hij liet mij weten dat de officier van justitie toestemming had gegeven om verzoeker aan te houden en dat dit in de pauze van de wedstrijd zou gebeuren.

Verzoeker is ook daadwerkelijk in de pauze van de wedstrijd aangehouden. Direct na het begin van de pauze verliet hij zijn plaats. Ik heb toen degenen die hem zouden gaan aanhouden daarop geattendeerd en hen aangewezen waar verzoeker heenliep. Hij is toen op de trap aangehouden.

De brigadier met wie ik eerder contact had gehad liet mij weten, of liever gezegd liet mijn zoon weten, dat hij na de wedstrijd aangifte kon doen tegen verzoeker. Omdat wij direct na de wedstrijd terug wilden naar huis, heeft mijn zoon al tijdens de tweede helft van de wedstrijd aangifte gedaan.

Ongeveer twee maanden later, ergens in april 2006, ben ik als getuige gehoord.

Ik ben op geen enkele manier betrokken bij de klachtbehandeling door de regio Amsterdam-Amstelland.

Pas ruim een jaar na het voorval kreeg ik via mijn eigen korps te horen dat verzoeker klachten had ingediend naar aanleiding van het voorval op 22 februari 2006. Ik vind het heel opmerkelijk dat geen van zijn klachten direct op mij betrekking heeft en dat de klachtencommissie Amsterdam desondanks het nodig heeft gevonden de zaak onder de

aandacht te brengen van mijn korpsbeheerder. Nadat de klachtencommissie Amsterdam-Amstelland mijn korpsbeheerder had geïnformeerd over het voorval, ben ik intern gehoord door (...) mijn plv divisiechef. Er zijn geen maatregelen genomen. (De plv divisiechef.; N.o.) heeft mij wel verweten dat ik mijn legitimatiebewijs heb getoond.

Ik wil benadrukken dat ik die middag en avond heb gehandeld als burger en als vader van een zoon die was mishandeld. Het enige moment dat ik heb verwezen naar het feit dat ik werkzaam ben als politieman, was tijdens de discussie met de Amsterdamse collega buiten het café op het Rembrandtsplein. En ook toen heb ik alleen mijn identiteitsbewijs getoond om hem ervan te overtuigen dat ik de waarheid sprak. Verzoeker suggereert dus volstrekt ten onrechte dat ik die dag misbruik heb gemaakt van mijn politiestatus.

Ik heb bewust in de horecagelegenheid geen ambtshandeling verricht, omdat ik enkele pilsjes had gedronken. Ik was zeker niet dronken dan wel aangeschoten. Ik was mij nog volledig bewust van de dingen die ik deed. Ik ben de horecagelegenheid uitgelopen en ik heb op het Rembrandtsplein een van de aanwezige Amsterdamse politieambtenaren, naar later bleek collega X1, aangesproken. Bij dit gesprek waren ongeveer vijf andere collega's (geüniformeerden en collega's van de Mobiele Eenheid) aanwezig.

(...)

In het proces-verbaal van bevindingen staat een opmerking van collega X1, die hij in mijn richting heeft gemaakt. Opmerking: 'Je kunt dan misschien wel dertien jaar met een hond hebben gewerkt, maar met een collega kun je nog niet eens een normaal gesprek voeren.' Toen deze opmerking werd gemaakt werd, waren daarbij eerder genoemde collega's aanwezig. Ik heb na het horen van deze opmerking mijn mond gehouden en ik ben verder geen discussie met hem aangegaan. Mijn zoon en ik hebben onze vrienden opgezocht en wij zijn vervolgens naar de Arena gegaan."

3. In reactie op deze klacht liet de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant de Nationale ombudsman op 10 december 2007 onder meer het volgende weten:

"Naar aanleiding van het verzoek van 21 februari 2007 van de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, had de plaatsvervangend divisiechef van het dienstonderdeel waartoe V. behoort een nader onderzoek ingesteld. Uit dat onderzoek bleek dat:

hij als vader bij de Amsterdamse agent heeft aangedrongen op actie na de mishandeling van zijn zoon in het betreffende café

het contact met de Amsterdamse collega's stroef verliep en zij geen actie wilden ondernemen

vader V. op enig moment heeft gezegd ook politieambtenaar te zijn

vader V. op aandringen zijn legitimatiebewijs heeft getoond ("iedereen kan wel zeggen dat hij politieambtenaar is")

betrokken politieambtenaren nog steeds geen aangifte wilden opnemen

later in Amsterdam Arena politieambtenaren wel actie ondernamen en na overleg met een officier van justitie klager hebben aangehouden en waarna de aangifte van mishandeling is opgenomen

vader V. het voorval de dag erna aan zijn direct leidinggevende heeft gemeld

hij louter uit privé belang (...) vertoefde in Amsterdam

hij wel alcohol had gedronken, maar per se niet overmatig

hij op verzoek van de onderzoekende politieambtenaar later nogmaals naar Amsterdam is getogen voor het afleggen van een nadere verklaring.

(...)

De aanhouding van S. heeft plaatsgevonden in opdracht van de officier van justitie. Het oordeel of deze aanhouding al dan niet terecht is, is louter voorbehouden aan de officier van justitie dan wel aan de rechter. In geval van een vermoedelijk strafbaar feit is men gerechtigd daarvan aangifte te doen. Het is niet aan opsporingsambtenaren daarover een oordeel te vellen en het opnemen van een aangifte te weigeren. Bovendien acht ik het niet onjuist dat bij een weigering om een aangifte op te nemen enige druk wordt uitgeoefend. De aangever heeft immers een persoonlijk belang om recht te laten doen. Je daarbij legitimeren als politieambtenaar acht ik op zich genomen niet onjuist.

(...)

Artikel 9.1 onder 2 van de Algemene wet bestuursrecht stelt dat een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan.

Los van het oordeel of betrokkene ten tijde van het voorval onder verantwoordelijk van het bestuursorgaan het regionale politiekorps Midden en West Brabant viel, ben ik van oordeel dat het willen doen van aangifte van mishandeling door een medewerker van een bestuursorgaan, dan wel het aandringen tot het opnemen van een aangifte nimmer tot de verantwoordelijkheid van dat bestuursorgaan gerekend kan worden. Indien vader V. niet zijn legitimatie had getoond en wel had aangedrongen op het doen van aangifte was het bestuursorgaan, in casu het regionale politiekorps van Midden en West Brabant, niet in beeld gekomen. Een causaal verband tussen aanhouding S. en optreden van vader V. kan

naar mijn oordeel niet gelegd worden."

4. In het proces-verbaal van bevindingen van 23 februari 2006 legden verbalisanten X1

en X2 onder meer het volgende vast:

"Omstreeks 18:30 uur meldde zich een man bij ons. Hij deelde ons mede dat zijn zoon was mishandeld. Vervolgens legitimeerde hij zich, als politieambtenaar, middels een politielegitimatiebewijs.

(...)

Ik, eerste verbalisant rook dat de man naar alcoholische drank reikte en dat hij behoorlijk bloeddoorlopen ogen had.

(...)

Ik, eerste verbalisant heb aan de vader van de latere aangever uitgelegd dat zijn zoon aangifte kon doen bij het politiebureau en dat de naam van de dader bij ons bekend was.

(...)"

5. Van de aangifte op 22 februari 2006 van V.-junior tegen verzoeker is proces-verbaal opgemaakt. De hierin vastgelegde verklaring van V.-junior bevat onder meer de volgende passage:

"Toen ik buiten kwam heeft mijn vader een politieagent aangesproken. Deze agent ging mee naar binnen samen met mijn vader. Ik hoorde van mijn vader dat die agent er niks mee wilde doen. De agent wilde namelijk dat wij eerst aangifte gingen doen. Daarna zou hij de persoon pas aanhouden. (...)"

6. In het advies van 6 december 2006 aan de korpsbeheerder stelt de regionale klachtencommissie onder meer:

"X1 heeft bij V. (junior; N.o.) een kleine zwelling boven de wenkbrauw gezien. Hierna meldde klager zich bij X2 en heeft verklaard dat hij inderdaad een duw/klap had gegeven, omdat hij meermalen tegen zijn geopereerde been was geschopt.

X1 heeft aan V. uitgelegd dat zijn zoon bij het politiebureau aangifte kon doen en dat de naam van de dader bij de politie bekend was. Hierop zei V. onder meer: 'Ik regel het zelf wel. Ik zit al 30 jaar bij de politie en bij ons in Midden Brabant gaat dat heel anders. Als iemand een klap uitdeelt wordt hij aangehouden.' X1 heeft hem gezegd dat hij eerst maar eens moest ontnuchteren en dat hij zich de volgende ochtend zou schamen. (...) Na ongeveer 15 minuten kwam V. weer bij X1 en X2 en begon hij op een nare toon wederom de confrontatie te zoeken. Hierop is door X1 en X2 niet gereageerd.

(...)

Later die avond hoorden X1 en X2 in de Ajax-Arena via het portofoonkanaal dat klager voor mishandeling was aangehouden. In het politieposthuis zagen zij dat V. (junior; N.o.) aangifte had gedaan en dat later een getuigenverklaring van de vader zou worden opgenomen. Toen zij het politieposthuis verlieten, passeerden zij (...) V. X1 hoorde dat hij zei: 'Meneer (...) ik ga een klacht indienen tegen je. Ik heb het nu voor elkaar wat jij gelijk had moeten doen meneer (...). Ik ga je spreken.' X1 heeft hierop gereageerd met de woorden: 'Ik ga je chef wel spreken, maar een collega als jou wil ik nooit meer zien.'"

7. Op 10 augustus 2007 had de behandelend onderzoekster van de Nationale ombudsman telefonisch contact met een medewerker van de unit Veiligheid en Integriteit van het regionale politiekorps Midden en West Brabant.

Van dit gesprek zijn de hoofdlijnen - beknopt - weergegeven in een telefoonnotitie. In de notitie is onder meer vastgelegd dat het onderzoek van het regionale politiekorps Midden en West Brabant naar het optreden van V. op 22 februari 2006 uitsluitend betrekking had gehad op diens bejegening van de collega politieambtenaren en niet op diens bejegening van verzoeker.

Beoordeling

1. Het bezoek van politieambtenaar V. op 22 februari 2006 aan Amsterdam betrof een privé-aangelegenheid en stond geheel los van zijn dienstbetrekking bij het regionale politiekorps Midden en West Brabant. V. heeft echter op de bewuste dag tijdens een discussie met verbalisant X1 over de mishandeling van zijn zoon door verzoeker op enig moment kenbaar gemaakt dat hij politiefunctionaris is.

V. is hier naderhand door zijn direct leidinggevende terecht op aangesproken.

Door in een privé-aangelegenheid zich naar de derden te beroepen op de status van politiefunctionaris, heeft V. in elk geval de schijn gewekt dat hij zijn positie heeft willen gebruiken om bij die derde zijn zin te krijgen. Dat is niet correct.

Verzoeker is echter door deze onjuiste handelwijze van V. niet benadeeld. Niet is gebleken dat verbalisant X1 er door deze handelwijze van V. toe is gebracht om over te gaan tot aanhouding van verzoeker. Aannemelijk is zelfs dat X1 door het optreden van V. juist eerder geneigd was om niet direct gehoor te geven aan het verzoek van V.

In plaats van na de melding van V. verzoeker aan te houden heeft verbalisant X1 V. voor het doen van aangifte verwezen naar het politiebureau. Ook had X1 V. toen laten weten dat hij de, hem bekende verdachte, daarna alsnog zou aanhouden.

V. heeft daar op dat moment van afgezien. Toen V. korte tijd later verzoeker in het stadion opnieuw tegenkwam, besloot V. direct actie te ondernemen en zocht hij contact met een steward, respectievelijk de in het stadion aanwezige politie.

Niet is gebleken dat V. toen opnieuw heeft kenbaar gemaakt dat hij politiefunctionaris is.

Verbalisant X1 heeft aanhouding van verzoeker niet geweigerd. De aanhouding van verzoeker enkele uren later, is dan ook niet strijdig met het politieoptreden in de namiddag maar moet worden gezien als een voortzetting daarvan.

Ofschoon op het optreden van V. tegenover zijn Amsterdamse collega X1, zowel in de binnenstad als later op de avond kritiek mogelijk is, betrof het hier steeds een optreden van V. als burger en kan geen van diens hier besproken gedragingen aan de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant worden toegerekend.

De klacht mist dan ook feitelijke grondslag.

II. Ten aanzien van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland hem op 22 februari 2006 hebben aangehouden op verdenking van (eenvoudige) mishandeling.

2. In reactie op de klacht gaf de korpsbeheerder de Nationale ombudsman op 28 augustus 2007 te kennen zijn beslissing van 15 januari 2007 te handhaven.

Deze beslissing was gebaseerd op het advies van 6 december 2006 van de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland (verder; de klachtencommissie). In dit advies overwoog de klachtencommissie dat in geval van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit, een verdachte kan worden aangehouden. In dit geval waren de verbalisanten die verzoeker hadden aangehouden niet op de hoogte van de gehele gang van zaken, maar waren zij afgegaan op de informatie die V. en V.-junior hen hadden verstrekt. In navolging van de klachtencommissie achtte de korpsbeheerder de beslissing om verzoeker aan te houden op basis van de verkregen informatie behoorlijk.

3. In het proces-verbaal van aanhouding had verbalisant X3 onder meer het volgende vastgelegd:

"Reden aanhouding

De opsporing, aanhouding en voorgeleiding werd bevolen door de officier van justitie mr. (...) ter zake

Overtreding van artikel

Eenvoudige mishandeling

Strafbaar gesteld bij

Artikel 300/1 Wetboek van Strafrecht

(Mishandeling [03001-1])

Bevindingen

(...)

Ter plaatse werden wij opgevangen door collega X4 van de voetbalsupporters-begeleiders. Hij verklaarde dat hij zojuist was aangesproken door hoofd van de Arena stewards. Deze verklaarde dat hij weer was aangesproken door een slachtoffer van mishandeling.

Het slachtoffer verklaarde dat hij de dader herkende, die hem eerder op de dag had mishandeld. De dader zou zitten in het vak 120 net voor het slachtoffer. Vervolgens heeft de steward de verdachte verzocht om mee te lopen naar de omloop, alwaar ik op woensdag 22 februari 2006 te 21:55 uur de verdachte heb aangehouden"

Beoordeling

4. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen.

5. Op basis van de door V. en V.-junior verstrekte informatie heeft de politie verzoeker aangemerkt als verdachte in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering (Sv), ter zake van eenvoudige mishandeling (zie Achtergrond, onder 1.) .

Hoewel niet kan worden uitgesloten dat de beschrijving van het voorval die V. en V.-junior aan de politie in het stadion gaven niet objectief was, kan het de politie niet worden aangerekend dat zij, gehoord de door V. en V.-junior geschetste feiten en omstandigheden, verzoeker als verdachte hebben aangemerkt. Niet is gebleken, dat de politie de melding door V. klakkeloos, althans onvoldoende kritisch zou hebben benaderd, noch dat de politie de officier van justitie toen willens en wetens een niet met de werkelijkheid overeenkomend beeld van de situatie heeft gegeven.

Dat de officier van justitie in een later stadium besliste, dat verzoeker niet strafrechtelijk zou worden vervolgd, doet hieraan niet af. Nu bovendien vaststaat dat de politie voorafgaand aan de aanhouding buiten heterdaad overleg heeft gevoerd met een officier

van justitie en dat deze daarop aanhouding had gelast kan het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland niet worden aangerekend dat verzoeker is aangehouden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het arrondissementsparket Amsterdam

1. Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde officier van justitie te Amsterdam aan ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op 22 februari 2006 een bevel tot aanhouding heeft afgegeven.

2. In reactie op deze klacht liet de minister van Justitie de Nationale ombudsman op 4 oktober 2007 weten dat naar aanleiding van de melding van V. over het voorval eerder die dag de politie contact had opgenomen met de officier van justitie voor overleg over eventuele aanhouding van de verdachte.

De minister stelde zich op het standpunt dat een officier van justitie in zulke gevallen in het algemeen zal moeten afgaan op de door de politie telefonisch verstrekte informatie en dat op grond van de door de politie in dit geval verstrekte informatie de officier van justitie in redelijkheid had kunnen beslissen tot toepassen van het dwangmiddel van aanhouding buiten heterdaad.

Beoordeling

3. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

4. De officier van justitie is op grond van het bepaalde in artikel 54 Sv bevoegd om buiten heterdaad aanhouding te bevelen van een verdachte van een strafbaar feit waarvoor het Wetboek van Strafvordering voorlopige hechtenis mogelijk maakt (zie Achtergrond, onder 2.).

Met artikel 67, tweede lid, Sv heeft de wetgever de officier van justitie de mogelijkheid gegeven om - ook - een verdachte van eenvoudige mishandeling na de aanhouding in voorlopige hechtenis te houden (zie Achtergrond, onder 3.).

Wettelijk had de officier van justitie in dit geval derhalve de bevoegdheid om te gelasten dat verzoeker buiten heterdaad zou worden aangehouden.

5. Gezien het feit dat aanhouding van verzoeker na diens vertrek uit het stadion waarschijnlijk aanzienlijk minder eenvoudig zou zijn geweest, is het niet onjuist dat de officier van justitie in dit geval gebruik heeft gemaakt van de wettelijke bevoegdheid om aanhouding van verzoeker te gelasten.

Dat de beslissing van de officier van justitie mogelijk anders zou zijn uitgevallen indien zij over meer dan alleen de door V. en V.-junior verstrekte informatie had kunnen beschikken, doet hieraan niet af.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Midden en West Brabant is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van het arrondissementsparket te Amsterdam is niet gegrond.

Onderzoek

Op 12 juni 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Raalte, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Midden en West Brabant, over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en over een gedraging van het arrondissementsparket te Amsterdam.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant (de burgemeester van Tilburg), respectievelijk de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), respectievelijk de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerders en de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerders, de minister van Justitie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de heer V. een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister van Justitie deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker en de beide betrokken korpsbeheerders gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verzoekschrift van 23 februari 2007, met bijlagen.

De schriftelijke aanvulling hierop van 10 juni 2007, met bijlagen.

Het intakegesprek met verzoeker op 29 juni 2007.

Informatie op 10 augustus 2007 telefonisch verstrekt door een medewerker van het regionale politiekorps Midden en West Brabant.

Standpunt van 28 augustus 2007 van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Standpunt van 4 oktober 2007 van de minister van Justitie, met bijlagen.

De verklaring die aangever V. op 15 oktober 2007 - telefonisch - aflegde tegenover een medewerker van de Nationale ombudsman.

Standpunt van 10 december 2007 van de beheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Wetboek van Strafvordering

1. Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

2. Artikel 54, eerste lid

"Ook buiten het geval van ontdekking op heeter daad is de officier van justitie bevoegd den verdachte van eenig strafbaar feit waarvoor voorloopige hechtenis is toegelaten, aan te houden en naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen."

3. Artikel 67, voor zover hier relevant

"[1.] Een bevel tot voorlopige hechtenis kan worden gegeven in geval van verdenking van:

- a. een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld;
- b. een der misdrijven omschreven in de artikelen (...), 300, eerste lid, (...) van het Wetboek van Strafrecht;

(...)"